

і щоб просто у книжку

Стільки всього б сказати!

І щоб просто у книжку.

Але шоразу боїшся –
ти ці слова вже десь бачив.

Ну, то бачив чи ні?

Бачив, так?

Бачив, ні?

А що, коли вони чужі?

А що, коли вони мої?

Ні, треба посидіти, почекати,
чи за ними хтось не прийде.

І приходять чудові янголи.

Он вони вже ступають по своїй
чудовій, чудовій червоній доріжці.

Ні, вони не знають правди про слова,
вони не можуть мені в цьому зарадити.

Але вони кажуть, що поети
прибудуть сюди із хвилини на хвилину.

У цю мить поети якраз перепливають
прекрасну Віславу Шимборську.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

мама їсть мухи

Ліза сердиться на маму:

– Мамо, ти риба!

Але навколо так багато-багато води,

Що мама чує тільки дещо із цього всього:

– А-а-о-о-о-а-а.

Вона пере білизну у ванні. В такі моменти Ліза підповзає ближче до свого ілюмінатора. Але він геть задрасний водою.

Ліза хоче крикнути, що вона знає, де зараз тато. Він тче свою павутину.

Мама думає, що він ловить жінок.

І болісно домальовує їм гарні очі, поставу, руки.

Але це неправда, неправда!

Тато літає над поміями і ловить мух.

– Двадцятка! – каже муха.

– Добре! – каже тато, сідає між крил і летить.

А мама мовчить, мовчить, мовчить.

І так само мовчки вона ковтає мухи.

Їй треба якимось протриматися у воді якнайдовше.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

дванадцята голова

Ні, не те, щоб життя пекельне.
Воно йде собі та й іде.

Вивчити б ще німецьку –
так, щоб аж до дощечки над Рейном.
Чи побачити океан зблизька –
як от зараз я бачу тебе.

Але замість цього Марія
продає пиріжки зі згушонкою.
Пара з вуст валує.
Та ще мент
прилітає змієм.
І йому не потрібні слова.

Вона просто виймає для нього
по десять пташок
із кожного рукава.

Та їй ще таланить,
здається, сьогодні чергує
дванадцята його

ГОЛОВИ

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)